

deriven de les dades analitzades prenen validesa general. (Convé corregir expressions com «els *ars moriendi*» –p. 21 i *passim*– per «les *artes moriendi*», però; i no sé si hauríem de deixar aquesta expressió per a les medievals i adoptar la d'*arts de ben morir* per al període modern, essent com són tractats ben diferents). Escau destacar el gran rendiment extret per Antón dels fons documentals consultats, i s'agraeix la diversitat d'aspectes tractats i l'esforç en l'ordenació dels materials.

Si la recerca d'Antón és un aspecte parcial d'una investigació de llarg abast sobre la canonja setcentista, també el segon treball del present volum, signat per Montserrat Jiménez, hi està implicat. En efecte: Jiménez toca igualment el clos canonical, però en aquest cas es tracta d'un sol individu. Un individu conspicu, però: el canonge Dorca. «El filòsof amesurat. Les llums en una capital de corregiment» és una refosa –en estil de «trobar ric»– de la seva tesi de llicenciatura. S'hi exposen la biografia i el pensament polític i politicoeclesiàstic del canonge erudit: en el context tumultuós de l'Euro-

pa del tombant del s. XVIII, Dorca se'n apareix com un contradictori aferrissat de l'il·luminisme francès, defensor fervent de la jerarquia d'origen diví, de l'absolutisme monàrquic i pontifici.

Finalment, Ramon Alberch i Josep Quer són autors de «Textos per a la història de la Girona setcentista». La contundència de les seves conclusions no permet cap conjectura complaent: «En síntesi, lluny de la prosperitat assolida per altres indrets de Catalunya, la ciutat de Girona creix modestament sense rebre a transformar l'estructura econòmica i social de la ciutat». El panorama descrit és poc falaguer, certament: els avenços «són modestos i [...] es van alentint a mesura que avança el segle». I no perquè no sorgissin iniciatives noves –que tampoc n'hi hagué gaires–, sinó perquè no van trobar terreny adobat i van veure's desateses, o bé van ser combatudes sistemàticament. Alberch i Quer exposen sintèticament algunes de les causes de la paràlisi. El gruix del treball consisteix en l'aplec de 13 textos pertanyents als àmbits més diversos, cadascun encapçalat per una breu introducció, que constitueixen l'exemplificació de les conclusions esmentades. Amb tot, no em sé estar de dir que els criteris d'edició dels textos són inadequats: no entenc per què s'ha de mantenir la servitud als sistemes de puntuació, accentuació i ús de majúscules del segle XVIII, quan el text s'adreça als lectors del segle XXI.

Pep Valsalobre

Metro-Goldwyn-Molinas

MOLINAS I FALGUERAS, Lluís.
La Costa Brava, un plató per al cinema
Gràfiques Agustí.
Palafugell, 2002. 109 pàgines.

A l'Empordà petit el *genius loci* no s'ha extingit. Lluís Molinas, un dels seus millors representants, no defalleix. Continua –com sempre– treballant per poder compartir les seves recerques i aficions. Com ell recorda sovint, cal que ens rodegem de les coses que ens agraden.

En el decurs dels anys no ha parat com a actor, antiquari, escriptor, editor, col·leccionista, *showman*, promotor cultural, divulgador de les Gavarres, protector de Fitor i estudiós de les arts escèniques. I per mèrits propis s'ha convertit en un polifacètic popular i contumaç.

A més d'això, la seva vessant com a publicista no és negligible als mitjans de premsa comarcal. Ara és articulista, però la seva periodística va néixer amb el conreu de l'entrevista, gènere mitjançant el qual va tenir la possibilitat de conèixer de ben a prop l'entorn cinematogràfic i els seus protagonistes. Per a un mitòman confès això era un veritable plaer. I aquesta és la circumstància que li ha permès recordar els records dels millors anys de la *Costa Brava films*.

La Costa Brava, un plató per al cinema és, doncs, un

reportatge viscut de les pel·lícules rodades al litoral i el rerepaís, però alhora un catàleg comentat de les, diguem-ne, «Girona Productions».

És una història que arrenca amb *L'Âge d'Or* de Buñuel (1930) i que per ara s'esgota amb *Pasión de hombre*, de José Antonio de la Loma (1988). Quasi seixanta anys i seixanta-quatre pel·lícules.

L'edat d'or costabravenca se situa en les dècades dels anys 50 i 60 (s. XX). A mesura que la destrucció i embrutiment del paisatge van augmentar, l'interès del cinema va disminuir. La correspondència és directa.

A hores d'ara el coster sembla únicament apte per a espots televisius de tall «mediterrani». Cadaqués resisteix. Lluís Molinas ho expressa així: «Ara les llums d'aquest plató s'han apagat. Només ens resta el record d'una època daurada, com aquella "resplendor a l'herba"».

Carles Sapena